

Pirmā nodaļa

Sestdien, 13. jūlijā, plkst.4.09

Pāri ezeram stiepās pūkaini biezas un spocīgi savijušās miglas plēksnes. Tās tinās, pinās, cēlās augšup un tad vienā brīdī izklīda kā dziestoša ugunskura dūmi. Ezers izelpoja vēlreiz, un jauni kūpošie tēli uzsāka savu mistisko deju.

Airis atsitās pret laivas malu, un būkšķis dobji atbalsojās līdz pat ezera stāvajam, mežiem noaugušajam krastam. Ik sīkākais troksnītis agrā rīta sastingumā ieguva papildus atbalsis, saskāries ar izkausētai alvai līdzīgo ūdens virsmu.

No krasta puses atskanēja šļaksti. Abi vīri laivā ieklausījās un sastinga. Ūdens no paceltajiem ariem rāmi krita atpakaļ pamirušajā ezerā. Klusie pilieni saplūda ar trokšņiem, kas tuvojās.

Jaunākais vīrietis, vēl arvien turēdams airus paceltus, grasījās kaut ko jautāt otram, vecākajam, kurš, pielicis pirkstu pie bārdas ieskautās mutes, brīdināja klusēt. Vērīgās acis zem biežajām uzacīm neatlaidīgi taustījās cauri miglas virpuļiem. Šļakstošajām skaņām pievienojās ezera virsmas saviļņošanās.

Miglas mutulis uzvirvoja, aizvijās un, bālu plīvuru ieskauta, virs ūdens parādījās liela, smagiem ragiem kronēta galva. Paslējis majestātisko rotu nedaudz atpakaļ, dzīvnieks izskatījās tik cēls, it kā vienā mierā pastaigātos pa ezera dibenu. Alnis negāja. Ezers šajā vietā bija pārāk dziļš. Dzīvnieks pārliecināti un nesteidzīgi peldēja ūdens klajumam pāri. Tikai nedaudz pakustējās pret laivu pagrieztā acs, alnis bija pamanījis ko neierastu. Platās nāsis iepletās vēl lielākas. No tām aizvijās siltas miglas stīdziņas, kas saplūda ar ezera pienainajiem izgarojumiem. Dzīvnieks nozuda skatam. Vienīgi ritmiskie šļaksti ļāva nojaust, kurp tas, garaiņu pavadīts, devies.

Vīrieši vēl labu brīdi ieklausījās, kā varenais peldētājs attālinās. Visbeidzot jaunākais ar nožēlu pusbalsī novilkā:

– Eh! Bijis man stroķis pie rokas...

– Un tad? – asi iebilda bārdainis. – Vai tu gribi visu pagastu ar būkšķiem sacelt kājās? Un ja arī tā! Kā lielo lopu no ūdens tu dabūtu ārā? Reizēm, Vilni, tu nemaz nedraudzējies ar galvu.

– Vai tad pasapņot vairs nedrīkst? – Jaunais vīrietis aizvainots ielaida airus ūdenī un atsāka tos kustināt.

– Sapņot vajag gultā! Būtu labāk izbaudījis to, ko redzēji. Kad vēl tāds aļņu bullis nopeldēs tev tik tuvu garām?

Puisis atbildes vietā sparīgāk iegūla airos. Tēva teiktajam iebildumu pietrūka. Viktors Bušs nekad nerunāja lieku. Laiva mērķtiecīgi slīdēja cauri miglas mākonim.

– Netrako! – Viktors apsauca. – Pašausies vēl garām!

– Vai pats vispār atceries, kurā vietā?

– Nemāci mani, dēls! Ne jau pirmo reizi ar laivu ezerā. Vēl tad, kad tu piecgades plānos nebiji ierakstīts, mēs ar Oskara vectēvu te zvejojām!

– Nu tad varēji arī braukt ar Osīti! Abi vakar likāt. Man neprasi, es airēšu tur, kur norādīsi.

– Kuš! – Viktors apsauca dēlu. Balss bija kļuvusi skaļāka par pusčukstā aizsākto sarunu un iešķindināja ezeram pārvilkto miglas vāku. – Vai tev visiem jāizziņo, ko mēs te darām?

– Mēs gandrīz stundu maldāmies! Kur ir tās, tavas sasodītās tinas?

Starp bārdainā vīra uzacīm iegūla divas stāvas, dziļas rievās. Neko neteicis, viņš turpināja lūkoties sīku atviļņu sašūpotajā ūdenī. Alnis droši vien jau sasniedzis krastu. Nekas, izņemot airus, vairs nešļakstēja. Vien kaut kur no krasta niedrēm atskanēja sīko putnu čirkstēšana. Drīz migla izklīdīs. Jāatrod ezerā ielaistie tīkli, pirms neuzpērkamā dienas gaisma atklās citiem viņu iepriekšējā vakara nedarbus. Zeltiņu ezers tagad bija ieguvis dabas lieguma statusu. Par zvejošanu ar tīkliem draudēja sods.

Vilnis gari nožāvājas. No izkustinātajiem žokļiem galvā iemetās asa sāpe, kas tur arī palika. Aizvadītā nakts sāka par sevi atgādināt. Pūsis ciešāk satvēra airus, lai apturētu uzmākušās trīsas. Par agru tēvs viņu izrāva no siltā guļammaisa. Ja nākamajā rītā nedabūja izgulēties, bija jācīnās ar galvassāpēm. Tagad tās neatstāsies līdz pat vēlai pēcpusdienai. Vilnis nemācēja tā, kā tēvs – dzert visu nakti, pagulēt pāris stundas, lai pēc tam justos tikpat svaigs kā tikko rauta piparmētru lapa.

Vakara pasēdēšana aizsākās neplānoti pirms septiņām stundām. Daži īsi telefona zvani, un Viktors Bušs kopā ar abiem dēliem Valteru un Vilni jau atradās Oskara Zeltiņa džipā, kas visus aizvizināja līdz ezeram. Pa ceļam, protams, tika piestāts pie "Vērdiņa", un nu viņi vairs nebija četri vien. Vairākas jautras ceļa biedrenes klunkšķēja līdzī jaudīgās mašīnas aizmugurē. Par pārējo parūpējās Zeltiņu vectēvs. Viņa māja atradās pakalnā pie ezera. Pāris simts metru turpu šurpu, un drīz vien krastā omulīgi kurējās ugunskurs, smaržoja uz uguns ceptās aļņa gaļas desiņas, bet dzidrās draudzenes uzsāka reibinošo riņķa danci.

Vīrieši, iesākumā atturīgi klusējot, laida mazo sudraba mēriņu pa apli. Nemaz tik ilgs laiks nebija pagājis, kopš viņi visi atkal sanāca kopā. Toreiz, pirms nedēļas, Mazlīces svētkos valdīja jautrs un pacilāts noskaņojums. Vasara uzņēma apgriezienus. Darbi un lietas ritēja raitā un atsperīgā solī. Un, kā Vilnis domāja, ieklausīdamies radio notvertajā dziesmā, visa pasaule sadevās rokās, lai viņš īstenotu iecerēto.

Šoreiz omulīgais noskaņojums izrādījās kā ezera ūdenī iekritis, kaut gan iemesls svinībām bija. Viktora Buša uzņēmums noslēdza veiksmīgu kokmateriālu piegādes darījumu ar austriešu mēbeļu ražotājiem. Tomēr neviens no četriem vīriešiem Oskara vectēva piedāvātajā pirtī

negribēja doties. Tā tagad stāvēja auksta un klusa. Truli sēdēt ap ugunsgrūdu un aizliet acis? Vai mētāt bada pātagu, mēģinot izmānīt krastā kādu zivteli? Oskars un Viktors izdomāja vērtīgāku izklaidi – ielaist ezerā aiz pirtiņas žāvēties izliktos tīklus.

– Ja zivju puika ķers, tad būs pakaļā! – Viļņa vecākais brālis Valters visgudri noteica, kad Oskars, rietošās saules atblāzmā locīja laivā smalko, izturīgo pinumu.

– Vectēvs liek un velk ik pa laikam, – attrauca vīrietis. – Visu mūžu viņš ir zvejojis Zeltiņu ezerā. Un zvejos arī turpmāk. Kamēr nomirs.

– Neapglabā veco pirms laika! – Viktors aprauti iesmējās, izpurinādams bārdai pielipušās, sausās zivju zvīņas.

– Nu ko, bračkas, – Oskars aicināja Viktora dēlus, – laižam?

Valters un Vilnis atbildot pacēla caurspīdīgo pudeli un sudraba biķerīti.

– Liecies mierā! – Bušs seniors atmeta ar roku un grasījās kāpt laivā. – Vai viņi mācēs te ko izdarīt? Tikai sapiņķerēs visu! Tāpat kā savu dzīvi.

Valters tomēr tuvojās laipai. – Cik ilgi tu mani turpināsi grauzt?

– Ej! – Oskars pabīdīja atpakaļ neapmierināto vīrieti. – Labāk piemet malku ugunsgrūdam, lai tad, kad mēs atgriezīsimies, ir kur sasildīties.

Viktors ar domīgu skatienu nomērīja vecāko dēlu. Plecīgs, spēcīgām rokām, spēcīgām kājām, biezu matu kodeļu uz pieliektās galvas. Valters atgādināja badīties gribošu vērsēnu. Tādu Viktors atcerējās sevi jaunībā. Vīrieti ne pirmo reizi pārņēma izjūtas, ka viņš no malas lūkojas savā dubultniekā. Kā tur tagad teica – klonā? Tikai tas nebija nekāds bioloģijas zinātņu sasniegums, kas patlaban, drošākam atbalstam plati iepletis kājas, soļoja uz laivas pusi.

– Kas tev, tēvs, šoreiz nepatīk? – neatlaidās Valters. – Kas?!

– Viss viņam patīk. – Ceļā aizstājās Oskars. – Tu pārklausiņies.

– Nelien starpā! Nav tava darīšana! – Valters atgrūda vīrieti. Atlika viens solis, lai nedaudz garākais, bet vieglākais biedrs iekristu ūdenī. Tikai viens. Tas atbrīvoja Oskara dusmas. Kādu laiku krātas un apvaldītas. Noklusētas un pietauptas, nosoloties nejaukties citu attiecībās. Vismazāk jau Valtera.

Oskars no visa spēka satvēra par sevi gadus desmit jaunākā vīrieša augšdelmu. – Un kā vēl ir! Vai tu zini, kas tur, – viņš pamāja uz stāvo krastu, – šobrīd stāv pie loga un ar asarām acīs skatās uz tevi?

Teiktais iedarbojās simtkārt skaudrāk nekā vīrieša fiziskā ietekmēšana. Valters sašļuka. Pleci nolaidās, galva noslīga uz krūtīm. Oskars sajuta, kā zem sažņaugtajiem pirkstiem muskuļi, kas vēl pirms mirkļa bija cieti un dzirksteļoja, kļūst mīkstāki par meža sūnām. Valters tikko dzirdami izdvesa:

– Tā ir mana dzīve. Un Ramonas. Mēs paši ar visu tiksīm galā.

– Protams, dēls! – atsaucās Viktors un, aplicis roku Valtera sagumušajiem pleciem, veda viņu atpakaļ uz krastu. Grīļīgie tēva un dēla stāvi tuvojās ugunskuram.

Tik ciešu saikni starp divu paaudžu vīriešiem Oskars piedzīvoja pirmo reizi. Ja Bušs vecākais pacēla labo roku, tad tieši to pašu darīja Valters. Ja Viktors spēra soli vispirms ar kreiso kāju, tad viņa vecākais dēls kā atbalss atdarināja tēvu. Valters arī bārdu bija sācis atlaist savā vaļā, aizvien vairāk līdzinādams Viktoram Bušam.

Oskars vēlreiz palūkojās uz pakalnā izbūvēto māju. Vīrietis nebija melojis, atgādinādam, ka no turienes kāds seko līdz krastmalā notiekošajam. Valters labi zināja, ka divi pret ezeru vērstie jumtistabas logi pieder Ramonai, Oskara mātai. Saulrieta iekrāsoto debesu atblāzma šaurajās rūtis ļāva saskatīt sievietes siluetu.

– Mēs ar Ramonu paši. – Valtera balss bija kļuvusi pavisam gurdena.

– Katrā ziņā, – piekrita Viktors, – viss nokārtosies. Vai ne? – Bārdainais vīrs piebikstīja jaunākajam dēlam. – Ko tu par to saki?

– Nezinu, – Vilnis negribīgi nomurmināja. Viņš patiešām nezināja. Nu ko viņš vispār varēja zināt par brāļa dzīvi?! Ja pašam tā atradās kaut kur starp debesīm un zemi. Varbūt pat ellē. Tēvs nolēma piemest pagali ne tikai krastmalā degošajam ugunskuram, bet arī šķīstītavas liesmām, kas laizīja Viļņa papēžus.

– Kādu laiciņu mūsmājās neesmu manījis Elīnu. Toļiks ieminējās, ka tu arī pie viņiem nerādies. Vai tad saecējušies būtu?

– Nē, tēvs! Viņa ir... aizņemta ar darbiem. Un man arī darbs. Un...

– Viņi taču pašķīrās! – Valters gandarīti izspļāva, sapratis, ka tēva uzmanība pagriezusies uz jaunākā brāļa pusi.

– Tev neviens neprasa! – asi atcirta Vilnis. – Mēs tikai... mums tikai uz laiku jāatpūšas vienam no otra.

– Kas tad nu? – brīnījās Viktors. – Elīna tikai nesen no tām savām ārzemēm atgriezās. Neko vairs nesaprotu! Kad es biju jauns, tad, vai nu ir tā sieviete tava, vai nav. Un, ja bija tava, tad nekādi figļi-migļi. Ne vienam, ne otram.

– Citi laiki, Viktor, – Oskars iestarpināja, padodams tālāk ceļojošo sudraba piņģerotu. – Dzīves temps kļuvis ātrāks. Jaunie baidās kaut ko nokavēt, neuzspēt, palaist garām. Līdz ko neštimmē, tā – nē, nav īstais! Iepauzē un metas nākamā laimes putna meklējumos.

– Runā tā, it kā tev jau sirma bārda būtu. – Viktors pasmīkņāja un noglauda sudrabortiem pavedieniem ietonētos vaigus. – Vai tu tagad būtu maniem dēliem padomdevējs? Vispirms savu sievieti savaldi, tad arī citus varēsi pamācīt.

– Nevienu es netaisos pamācīt. Ja nu vienīgi... ar paša kļūdām. – Oskars novērsās un devās pēc nākamās ezerā atvēsināties iemērtās draudzenes. Viktors kā ēna sekoja vīrietim.

– Nekļūdās tikai tas, kurš neko nedara!

– Tu esi cita paaudze. – Oskars izlikās laižam gar ausīm vīrieša piekasīgi pārāko toni. – Un mans vectēvs ir cita paaudze. Viena sieviete uz visu mūžu? Kad sagāju kopā ar Melitu, iesākumā arī es tā domāju. Līdz viņai ar mani vienu izrādījās par maz.

Jaunākais vīrietis vilka no ūdens ārā tīkliņu ar atlikušajām pudelēm, bet Viktors labpatikā pieslējās krastā augošajam bērzam. Atbrīvotā strūkļa čurkstēja unisonā ar izceltajiem dārgumiem.

– Mjā... – Viktors domīgi kasīja bārdu. – Mums ar Āriju drīz būs ceturtdaļgadsimta. Pavasarī dzersim sudrabkāzas. Bet šoruden, Vilni, tavējās! Dzirdi? Un met malā tos stiķus un niķus! Lai rītvakar pat Elīna būtu pie mums! Tu dzirdi?

Puisis, galvu nodūris, ar žagaru rušinājās ugunskura malā padzisušajos pelnos.

– Mums ar Toļiku viss ir izplānots. – Viktors nerimās, atgriezies pie dēliem. – *Je dritvai kocin!* Ja tu kaut ko salaidīsi grīstē... Tu dzirdi mani?

– Dzirdu, dzirdu, – sapīcis atsaucās jaunākais dēls.

– Nē, tu man atbildi, kā vīram pieklājas, – tēvs turpināja piekasīties. – Saki kā armijā – *slušaju i povinujus!*¹ Atbildi! Nu?

– Neķer krenķi, – iejaucās Oskars, sniegdams vīrietim biķerīti, – Vilnis visu izdarīs, kā pēc notīm. Nāc, labāk iebrauksim ezerā, kamēr nav pavisam satumsis. Nu nāc! Tikai tu un mans vectēvs mākat tās tinas pareizajā vietā ielikt. Ja gribi Ārijai rīt no rīta pierādīt, ka tiešām brauci zvejot, ejam!

Viktors gausi slējās kājās. Kaut kas viņam itin nemaz nepatika jaunākā dēla nodurtajā skatienā. Traki nepatika. Nebija Viktors ne tik vecs, ne aprobežots, lai nesaprastu jaunos tikumus un likumus. Bet tā darīja citi. Bušu vīriešiem bija savs goda kodekss. "Kādu kurpi apāvi, ar tādu arī staigā!" mācīja Viktora tēvs. Tā Viktors audzināja dēlus. Buši gan nebija raduši viens otram sirdslietas klāstīt. Un kam tas viss? Nebija taču nekādi sievieši, lai viens otram izčiepstētu pēdējos peļu sūdiņus. Bija lietas, par kurām nepieklājās muti dzesēt. Nodarīji un āmen!

– Skatos, beidzot pie kārtīgas mantas tikuši! – Viktors ar kāju pabakstīja spīdīgo enkuru laivas dibenā. – Es jau domāju, cik tad ilgi māžosies ar tām kāpurķēdēm?

Oskars vispirms ķērās pie airiem, tikai tad atbildēja:

– Nebij' ne vainas... kamēr metāllūžņu vācēji neuzdarbojās.

– Jupis viņus rāvis!

¹ Klausos un paklausu! (krievu val.)

Viktora nemierīgās domas ritēja līdzī kārīgi salocītās tinas posmiem, kas vienmērīgi un bez aizķeršanās slīdēja ūdenī. Oskars lieku nerunāja un uzmanīgi airēja klusajā, krēslainajā ezerā aizvien dziļāk. Pēdējais posms izšļuka no bārdainā vīra rokām, lai neredzams nogrimtu satumsušajā dzelmē. Nekādus zīmīgus pludiņus tiklam vairs nevarēja atļauties. Vien tukša plastmasas pudele, iesieta makšķerauklā, būs pazīšanās zīme. Viktors paskatījās debesīs, uz purpurkrāsas mākoņiem rietumu pamalē, tad atpakaļ uz krastu. Orientieri bija vairāk nekā skaidri.

Neskatoties uz iztukšoto draudzeņu nomierinošo iedarbību, Viktors tā arī lāga negulēja. Jaunie vīrieši, salīduši guļammaisos, sen krāca pie izdzisušā ugunsкура. Bušam vecākajam brīžiem bija karsti, brīžiem auksti, te par cietu, te kāds ods kļuva uzmācīgs. Domas riņķoja un riņķoja pa vienu un to pašu apli. "Ko es esmu palaidis garām? Ko es neesmu pamanījis?"

Ieslīdzis trauslā nomidzī, Viktors sapņoja, kā caur piekrastes krūmiem zogas vides inspektors. Vīrietis skaidri un saprotami sadzirdēja soļu čaboņu, pazoļu švīkstēšanu un pamodās. No milzu kāpuriem līdzīgajiem, koši oranžajiem guļammaisiem skanēja trīs balsīga šņākšana. Nekādu soļu nekur nebija. Neviena dzīva būtne netuvojās. Vien neparasta migla kā balti un mainīgi cilvēku stāvi kāpa ārā no ezera. Viktoram nevajadzēja pat ieskatīties pulkstenī. Viņš zināja, ka ir īstais laiks braukt ezerā. Kad blāvie rēgi izklīdīs, būs par vēlu.

Skatiens atgriezās pie guļošajiem dēliem. "Mana miesa un asinis! Mana!" Viktors pamatoti lepojās ar abiem. Stingras rokas vadīti. Ārijas maiguma nesamaitāti. Un vai pašam iesākumā viss bija tik gludi gājis ar Āriju? Pirmie trīs gadi kā pa kurmjū rakumiem. Kamēr pieslīpējās, kamēr uzauzēja pietiekami biezu ādu. Kamēr... Nu ja. Varbūt tomēr laiks visu notikušo pastāstīt dēliem?

Viktors sapurināja tuvāk esošo kāpuru. No oranžās kapuces izspraucās Viļņa izspūrušais matu ērkulis.

– Ko vajag? – puisis miegaini norūca un grasījās pagriezties uz otriem sāniem. Viktors bija alojies. Viņš gribēja pamodināt Valteru. Bet, ja tā sagadījies, tad arī Vilnim pienācis laiks nopietnai sarunai ar tēvu.

– Zivis vajag! Celies! Brauksim celt tīnu ārā!

– Vēl agrs! – Vilnis berzēja salīpušos plakstiņus un neko neredzošu skatienu ielūkojās sabiezējušajā miglā.

– No miega maizi necepsi, – atrūca Viktors un slāja uz laipu. Viņš neuzkavējās, zinādam, ka jaunākais dēls, kaut ko zem deguna paburkšķējis, tomēr sliesies kājās un sekos tēvam. Tā arī bija. Bārdainajam vīram nenācās gaidīt, un laiva sašūpojās no Viļņa svara.

– Rādi ceļu. – Puisis nodrebinājās un, gari nožāvājies, iegūla airos. – Nu gan drēgnumiņš! Krūze karstas kafijas būtu derējusi.

– Pēc tam i kafiju, i mafiju dabūsi. Vispirms darbs jāpadara!

Migla aizkrita kā priekšgars, paslēpdama skatam spilgtos gulētājus krastmalā un laipu. Vienubrīd Vilni pārņēma sajūta, ka viņš airējas, bet laiva nekust ne no vietas. Tikai tēva īsās norādes – pa labi, vēl vairāk turies pa labi – ļāva noprast, ka viņi tomēr virzās uz priekšu un, iespējams, tuvojas arī mērķim.

Vilnis manīja, ka tēvs ik pa brīdim uzmet viņam vērīgu skatienu. Tā kā gatavojas ko teikt, bet tad tikai nočāpstina bārdas ietverto muti un pievēršas pienaini mutuļojošajam ezeram. Vilnis ne tikai nojauta, viņš zināja pavisam skaidri, ka gaidāma nopietna saruna ar tēvu. Puisis saprata, ka nevar to vairs atlikt. Un laivā, ezera vidū varbūt bija īstā vieta un laiks.

Smagie vārdi sapinās miglā, tā īsti pat nesākušies, tiklīdz abi vīrieši cauri lēnīgajiem airu šļakstiem sadzirdēja vēl citus, kas tuvojās no krasta puses. Nu nevarēja būt, ka zivju Andžs visu nakti sēdējis ezermalā un vaktējis, kas tagad cels ārā tīklus!

Pa ceļam uz Zeltiņu ezeru sastaptais Mazlīces policijas priekšnieks un tuvs Viktora draugs Anatolijs Trops, bija viltīgi smīkņājis un pavisam droši apgalvojis, ka bīstamais videnieks par maluzvejniekiem šonakt i neatcerēšoties. Pagērējis brokastīs svaigu breksi no topošā znata, pamājis Valteram un uz atvadām sarokojies ar Zeltiņu, viņš devās savās gaitās.

– Tur nu zivju puisēnam nespīd, – Oskars neapmierināti novilka, lūkodamies, kā ceļa līkumā pazūd trafaretā policijas automašīna.

– Tu par ko? – iejautājās Valters. – Par Toļika praktikanti? Tā neko, tikai tāda... jokaina. Bet Andža jau arī nav īsti normāls. Redzēsi, beigās abi saderēs kā pods ar brilli.

– Re kā, sausiņš tomēr nocopējis kādu! – izklaidīgi secināja Vilnis.

Oskars uzspieda uz gāzes pedāļa, likdams varenajai apvidus mašīnai noraustīties lēcienā, un saīdzis norūca:

– Nekas viņam nesanāks!

Vilnis nojauta iemeslus vīrieša nepatikai pret vides inspektoru. Tie bija vecā Zeltiņa tīkli, kurus Andrejs pērnvasar bija bez žēlastības izcēlis no ezera un sataisījis traci vai visas valsts mērogā. Arī Vilnis neloloja nekādas siltās jūtas. Maluzvejniecības skandālā izrādījās iepīts arī Viktora Buša vārds.

Ieklausīdamies ritmiskajos šļakstos, Vilnis skaidri un gaiši atcerējās sīko epizodi ar ceļā satikto Elīnas tēvu. Alnis, varenais peldētājs atrāva vaļā mokošo saspringumu. Izgvelzis pirmo, kas iešāvās prātā, nopelnījis tēva nosodījumu un sapratis, ka tas trauslais mirklis – iespēja izrunāties no sirds – palaists līdzī mīglai, Vilnis ierāvās sevī un piekāpīgi airēja tur, kur ceļu zināja vienīgi tēvs.

– Piebremzē! – Viktors īsi nokomandēja. – Tam vajadzētu būt te. – Vīrietis iegremdēja plaukstu metāliski vizošajā ūdeni. – Vēl nedaudz uz priekšu, – viņš izrīkoja. – Vēl! Lēnāk! Ir!

Samirkusī tina negribīgi cēlās augšup. Līdz ar ķerstīgo pinumu Vilnim pie kājām ievēlās liels un spīdīgs plaudis.

– Es taču teicu, ka te to papildnam! – priecājās Viktors. – Mēs ar veco Zeltiņu pa desmit līdz piecpadsmit kā gē smagiem esam izcēluši.

Viktors aši, bet akurāti vilka augšā posmu pa posmam. Tie viens pēc otra izrādījās tukši. Vilnis klusēdams laida airus pa pašu ūdens virsmu. Vārdi bija lieki. Tie tikai aizkaitinātu tēvu vēl vairāk par acīm redzamo patiesību – vienu zivi nevarēja nosaukt par veiksmīgu lomu. Pēc tinas malās iesietajām atzīmēm puisis saprata, ka, tukša un apglumējusi, pie viņa kājām sakrita vairāk nekā puse no simtmetrīgā tīkla. Piepeši Viktora muskuļi saspringa. Lai arī piemirkušais pineklis bija pietiekami smags, tagad tā svars norādīja, ka šoreiz kaut kas vairāk par zaļām un aklām tinas acīm saguls kaudzē.

– Nu gan būs makans! – vīrietis mundri noteica, bet Vilnis manīja, kā dzīslas uz tēva delmiem pietūkst. – Un šoreiz tas nebūs viens mazs vardulēns. Es tev saku – te dzīvo peldoši sivēni... *Je dritvai kociņ!*

Izsauciens lika Vilnim atskatīties. Izšļukušais tīkls slīdēja gar laivas malu. Puisis nedomādams atlaida airus un tvēra aiz samezglotajām diegu acīm.

– Vai tad tik smagi? Dod man! – Vilnis pārņēma iniciatīvu, pagūdams nodomāt, ka tēvs sācis zaudēt ķērienu. Viktors neiebilda. Viņš truli blenza ezerā iegrimušajos pinumos. Vilnis arī juta, ka loms šoreiz būs ne pa jokam.

Laiva, atstāta savā vaļā, iepeldēja duļķainā miglas mākonī. Blakus uz šķērskokiem sasēdās rēgaini tēli. Tie tvēra airu rokturus, pinās tukšajā tīklā, ķerstījās ap kaklu tēvam un dēlam. Lēnām un negribīgi cauri uzmācīgajiem garaiņiem parādījās tinas posms. Pavīdēja sudrabotais zivs vēders.

Tas patiešām bija pamatīgs plaudis! Vilnis nekad nebija ticējis Buša seniora makšķernieku nostāstiem. Varbūt kādreiz, Oskara vectēva jaunībā, tad Zeltiņu ezerā dzīvoja tik milzīgi nezvēri. Bet nu viņš pats būs izcēlis īstu ezera leģendu! Visām pasakām bija pienākušas laimīgas beigas.

Vilnis pārliecās laivas malai un ar abām rokām ieķērās tīklā. Nedod Dievs, ja rūpīgi darinātajam, bet smalkajam tīklam gadītos saplīst! Tad varenais guvums aizietu pa burbuli. Nē, zivs tomēr izskatījās kārtīgi sapinusies tinas acīs. Laikam dūšīgi raustījies. Jo vairāk spīrinājusies, jo stingrāk iepiņķējusies. Vecā Zeltiņa tīkli bija īpaši viltīgi. Tas, kas tajos iekļuva, ārā, lai i nedomā izklūt! Re, tur jau pavīdēja vēdera spuras!

– Tiešām ārdījies. Paskat, pat ūdenszāles sarāvis iekšā! – Vilnis nenocietās un klusībā domāto izrunāja. – Velns, kur viņš te dziļumā dabūjis tādas zāles? Nē, tās nav zāles... tas ir... Kas tas ir? – Puisis pievilka tinu vēl tuvāk laivas malai, un grāba samudzinātajā un slapjajā murskulī. – Tas ir... Tie ir...

Vilnis, pretīguma trīsu pārņemts, zibenīgi atrāva plaukstas no tikko sataustītās, vijīgi gļotainās masas. Cauri pirkstiem izslīdēja dažas aizķērušās, salīpušas plēksnes un bez skaņas iekrita atpakaļ ūdenī.

– Tie ir mati, – tikpat neskanīgi noteica Viktors, kamēr puisis rīstīdamies berzēja rokas gar džinsu starām vēl un vēlreiz. Vilnis, apspiezdams augšup pakāpušos kumosu, atskatījās. Viņš vēl arvien domāja, ka tēvs noliegs to, ko pats sāka atskārst.

Viktors Bušs sēdēja stalti un pavisam rāmi. Puisis uzmeta piesardzīgu skatienu laivas bortam pietauvotajam lomam. Tas nekur nebija pazudis. Visbeidzot Vilnis saskatīja, ka varenā plauža vēders patiesībā ir bāli zaļgana, uzblīdusi miesa, bet spuras ir nekas cits, kā kailajam sānam piespiestas rokas ļenganie pirksti. Vēl viens skatiens lika steigšus novērsties.

– Metam atpakaļ? – jaunais vīrietis jautāja un izmisīgi cerēja, ka ir pareizi sapratis tēva nepateikto. Vilnis par visām varītēm gribēja ielaist tinu ar negaidīto lomu atpakaļ ezerā. Un airēties projām. Prom. Pēc iespējas tālāk. Nost no acīm. Lai nekā tāda viņa dzīvē nebūtu bijis.

– Zvani Toļīkam! – pavēlēja Viktors.

Puisis vēl mirkli neticīgi vērās tēvā, tad ķērās pie džinsu kabatas.

– Grūžam iekšā! – Vilnis mēģināja pārliecināt tēvu, turēdams drebošajos pirkstos mobilo telefonu. – Skaties, pilna tina ar drazām! Zari, sapuvuši tīkli, mēsli... Varbūt tā nav mūsu... tina. Lai paliek tur, kur ir! Tā nav mūsu darīša... – Puisis aizrijās ar vārdiem un kaklā ierauto gaisu. Uzvēdīja piesmakusi, pēc dūņām un vecām zivīm dvakojoša, pārmēru iestāvējusies ezera izelpa.

– Dod šurp! – Viktors uzstāja, sniegdamies pēc dēla tālruņa. – Es pats!

Jaunais vīrietis vilcinājās. Bušs vecākais nepacietīgi tvēra pēc mazā aparāta. Viļņa roka noraustījās un pasitās augšup. Tālrunis ar plarkšķi piezemējās uz laivai pieāķētā, ūdeņainā atraduma.

– *Je dritvai kociņ!* – Viktors liecās pakaļ plakanajam nieciņam. – Kā bez nagiem! Turi to verķi!

Bija par vēlu. Noslīdējis gar uzburbušo, virs ūdens izcelto ķermeni, Viļņa telefons neapturami grima aizvien dziļāk ezerā. Neizskatījās, ka puisis pārdzīvotu zaudējumu. Vienu īsu sekundes simtdaļu viņš izjuta prieku, ka tā noticis.

– Stumjam to līdz!

Viktors Bušs domāja citādāk:

– Griez uz krastu. Airē. Airē, kad es tev saku!

Laiva pamatīgi sazvērojās. Viktors, satvēris dēlu aiz krekla krūtežas, vilka uz savu pusi, bet pats pārsēdās pie ariem.

– Pieturi tinu! – bārdainais vīrietis bargi uzsauca, kad tās vijumi, laivai izkustoties, sāka ritināties ārā. Vilnis vēl noliedzoši purināja galvu, bet tēva bezierunu pavēle bija spīva:

– Turi, puņķutapa!

Ezera migla nesteidzīgi izplēnēja, pārtapdama tikko jaušamā, bet uzmācīgi rasinošā lietū. To īsti nevarēja nodēvēt par lietu, tomēr viss, kam valgmes piesātinātais gaiss nesaudzīgi pieskārs, kļuva aizvien mitrāks. Krastā palikušie vīrieši bija pamodušies. Drēgnais smidzinātājs iedarbojās labāk par aukstu dušu. Oskars piekrastē mētāja makšķeri. Valters pulējās atdzīvināt ugunsroku un pārcilāja tam blakus samestās pudeles.

Iepriekšējā vakarā viņš bija pārcenties. Bija tik neizturami draņķīgi braukt uz "Zeltiņiem", atrasties tik tuvu un nespēt turp aiziet. Tēvs un brālis kā sazvērējušies pat ar vārdu nepieminēja, nepamudināja – ej, izmanto iespēju, ja jau reiz esi šeit! Oskars tikai vienreiz kā ar īlenu iebakstīja vissāpīgākajā. Bet Valteram nemaz nebija tādas vietas, kas nesāpētu. Viņš negribēja braukt uz Zeltiņu ezeru. Viņš vairs tuvumā tam negribēja rādīties. Bet neviens viņam nejautāja. Svinam? Svinam! Kur? Bez vārda runas – "Zeltiņos"!

Pirmo pudeli Valters bija atrāvis vaļā vēl pa ceļam. Viņš cerēja, ka tas palīdzēs. Un kļūdījās. Ar katru nākamo izdzerto sudraba biķerīti palika aizvien sliktāk un sliktāk. Tik slikti viņš bija juties tikai vienu reizi. Un to pašu, kā bezgalīgi gailošu ugunsroka ogli, tagad nesekmīgi mēģināja dzēst ar degvīnu. Valters bija pateicīgs visaugstākajam, kas spirtoto tvaiku aizmiglotajam prātam beidzot ļāva atslēgties. Viņš neatcerējās, kā Oskars un tēvs atgriezās no tinas likšanas. Viņš nesaprata, kas un kā palīdzējis ielīst guļammaisā. Tikai tad, kad agrā rīta miklums nomazgāja plakstiņus, Valters lēnām atjēdzās.

Laiva, ariem iečīkstoties, atsitās pret krasta laipu.

– Domāju, ka jāizsludina meklēšana! – Oskars pa gabalu sauca. – Kas ir, Viktor, nevarēji vairs atrast? Nav arī brīnums tādā miglā. Nezinu, kā jums tur, bet te, no krasta izskatījās, ka ezers vārās kā elles katls. Nu, kāds guvums?

Zeltiņš, omulīgi mēļodams, spēra kāju uz laipas un gāja pretī no laivas izstreipuļojušajam Vilnim. Kaut kas puīša sejas izteiksmē lika vīrietim pasteidzināt soli. Kāpēc Viktors vēl sēdēja laivā? Kur bija nozvejotie plauži?

– Tu... tur... – Vilnis nesaprotami noplātīja rokas. – Skaties pats!

– Kas ir? Ezera vāravu noķērāt? – Oskars neko vēl neredzēja aiz Viktora Buša platajiem pleciem. Viņa mute sašķobījās. "Nudien, laidīs pār lūpu," vīrietis tikko paguva nodomāt, kad puisis ar gaužām netīkamu skaņu pārlicās laipas malai.

– Nu, johaidī! Es taču paņēmu vistīrāko mantu! No tās pat pagiras nemoka. Klau, Vilni, tu nebūsi stāvoklī?

Joks izrādījās nevietā. Oskars to ātri vien saprata. Bušs vecākais izslējās. Tas, ko Zeltiņš smiedamies bija nosaucis par nāru, nebija tālu no patiesības. Pusgari mati šūpojās airu saviļņotajā ūdenī. Domas nevaldāmi zibsnīja, bet neviens sakarīgs vārds nelīmējās kopā ar to, kas skalojās ezera sīkajos vilnišos. Oskars neizbēgami sajuta, kā paša kuņģis protestēdams raujas čokurā.

– Kur tad ir tā lielā zive? – Sašņurcis, bet paguvis uzlāpīties, blakus Vilnim nostājās Valters. – Ē, bračiņ, tu nu gan esi švaks pulveris!

Puisis, neņemdam vērā brāļa zobošanos, vēlreiz pārlicās laipas malai. Ar ezera ūdeni sajaucās dzeltenas un staipīgas siekalas.

– Jūs ko, nopietni? – Tagad arī Valters bija ieraudzījis, kas līdz ar laivu piestājis mazajā pludmalē. – Ej tu nost... Slīkonis! – Vīrieša rokas iebrauca izspūrušajos matos. – Sieviete? Nevar būt... Kāpēc jūs to maitu izvilkāt krastā?!

Otrā nodaļa

Sestdien, 13. jūlijā, plkst.5.21

Nellija pa miegam taustījās pēc mobilā telefona. Tam vajadzēja atrasties uz galdiņa pie dīvāna. Tur viņa vienmēr atstāja svarīgo ierīci, kas nodrošināja saziņu ar vajadzīgajiem, vēlamajiem, un ne tik vēlamajiem cilvēkiem. Viedais tālrunis bija modinātājs, ceļš uz globālo tīmekli, piezīmju grāmatiņa un, gluži vienkārši, varēja kalpot par spoguļi, kad īpašos brīžos radās nepieciešamība pārliecināties par savu izskatu.

Šobrīd jauno sievieti ārējais izskats satrauca vismazāk. Kāds uzstājīgi zvanīja brīvdienu rīta pašā agrumā, bet viņa tā arī nespēja aizsniegties, lai piespiestu pieaugošās tonkārtas treļļus apklust. Nelaikā pamodinātā meitene turpināja skaisties, vēl aizlipušām acīm paslējās uz elkoņa un atskārta, ka gultā neatrodas viena. Un tā nebija Nellijas guļvieta. Tālruņa meklējumos pastieptā plauksta noplīkšķēja uz silta pleca. Dziļā ieelpā notrīsēja kaila mugura. Spilvenā ieslēpta galva aizsmakušā balsī neapmierināti murmināja:

– Izslēdz vienreiz to *budziņniku!*

Blakusgulētājs piespiedās Nellijas sānam un ieslidināja roku zem viņas vēdera. Telefons bija apklusis, bet meitenes miegs aprāvies līdz ar spalgo zvana signālu. Viņa skaidrāk par skaidru apjēdza, ar ko un kur atrodas.

– Andrej, – Nellija rāvās projām no jaunā vīrieša pieskārieniem, – tas nav modinātājs. Man kāds zvana. Noteikti no darba.

– Kāds tev sestdienas dienā darbs? – puisis murdēja meitenes padusē un ar lūpām taustījās līdz viņas krūtij. Nellijas gurns sajuta neatlaidīgu karstumu. Glābiņš nāca ar nākamo tālruņa trīsuļošanu. Nu jau viņa precīzi spēja noteikt, kur atradās meklētais telefons.

– Tas var būt tikai no darba! Tas ir svarīgi! – jaunā sieviete iesaucās, uzstājīgi atgrūzdamā Andreju. Mobilo ierīci izdevās atrast gultas kājgalī nomestajā somā. Kāpēc viņa to bija tur atstājusi? Meitenei neatlika laika brīnīties. Nezvanīja no darba, tomēr tas bija viņas tiešā priekšnieka privātais numurs.

– Jā, klausos! – Nellija nekavējoties atsaucās, izlēkdama no gultas un pieiedama pie loga. Daudzstāvu namu pagalmā, kas no piektā stāva pavērās skatam, rādījās drūms un pelēks. Debesis nomākušās un piemirkušiem plīvuriem krita pāri brīvdienu rīta sastindzinātajai pilsētai. Meitenes skatiens pieķērās miglas ietītam vīrietim, kas, pārmetis galvai kapuci un uzrāvis plecus, vilka pavadā kūtru pekinieti. Nellija uzklausīja, ko viņai klausulē skaidro Anatolijs Trops, un atsaucās tikai ar īsiem "jā", kamēr acis pavadīja suņa saimnieku un viņa untumaino lolojumu līdz pretējās mājas ieejai. Tie abi veiksmīgi atgriezās sausumā un siltumā. Turpretī viņai tūlīt būs jādodas ne mazākās simpātijas nerোসinošajā rītā.

– Tu izskaties tik iekārojama! – Nelliju no mugurpuses ieskāva Andrejs.

Velns! Viņa bija paguvusi aizmirst gultā atstātā puīša eksistenci. Tagad jaunais vīrietis trinās gar meiteni un čukstēja viņai ausī kaut ko dumji pavadīnošu.

– Nevaru. Man jābrauc. – Nellija izlocījās un steidzās uzlasīt pa grīdu izmētātās drēbes. "Kas tas par sprādzienu te vakar bijis?" jaunā sieviete prātoja. Meklēdama krūšturi un biksītes, viņa ar acs kaktiņu manīja, cik sasprindzis un vīlies uz nepievilcīgās ārpasaulē fona stāv Andrejs. Atradusi meklēto zem spilveniem, Nellija nevilcinoties sāka ģērbties.

– Kur tev tā jāskrien? – gribēja zināt Andrejs. Spriedze piepildīja arī vīrieša balsi.

– Uz Zeltiņu ezeru.

– Ko tur?

– Nezinu. – Nellija nebija īsti pārliecināta, vai savu nezināšanu mēcējusi pasniegt pietiekami bezkaislīgi. – Šefs izsauca.

– Tas nav tuvu. Kā tiks tur? – Andrejs nerimās tincināt.

– Ar mašīnu, protams!

– Vai to, kas tagad atrodas otrā pilsētas malā?

– Aizbraukšu pakaļ. Paņemšu taksi. Nē, vislabāk es ar taksi arī braukšu uz ezeru. – Nellija nemanot bija sākusi savu rīcības plānu skaidrot joprojām kailajam vīrietim. Tikmēr meitene jau pogāja ciet džinsus. Vēl tikai vajadzēja atrast kedas. Jā, to, dīvainā kārtā, Nellija atcerējās, kā

apavus bija atstājusi priekšnamā. Pēc tam viss saplūda lipīgās un savilgušās atmiņās, uzbāzīgās kā miglainais rīts. Jaunās sievietes mute neviļus saviebās.

– Taksometru? Mazlīcē? Te nav galvaspilsēta, jaunkundzīt! Un, ja jau Tropa kungs tev uzticējis kādu slepenu misiju, atceries vienu, taksisti pie mums tikai izliekas, ka neko neredz un nemana. Vai tu vispār zini, kur tāds Zeltiņu ezers atrodas? – Vīrieša nepiesegtais kailums traucēja koncentrēties. Andrejs neļāva Nellijai apdomāties. – Es tevi aizvedīšu! Pagaidi tikai nedaudz, kamēr dušā ieskriešu. Varbūt... pievienosies?

– Nē!!! Es labāk uztaisīšu kafiju!

Mitriem, spīdīgiem matiem, sasarcis, bet, pilnībā apgērbies un ar brillēm uz acīm, Andrejs visbeidzot ienāca virtuvē. Nellija negribēja ne jautāt, ne domāt, ko puisis vannasistabā tik ilgi darījis.

– Braucam! – Meitene pikti ieģrūda viņa rokās termokrūzi. – Izdzersi pa ceļam!

Jo vairāk viņi attālinājās no miegainās pilsētas, jo skaidrāks tapa Nellijas prāts. Nācās vien atzīt, ka viņa koķetē pati ar sevi, apgalvodama un izlikdamās, ka neko neatceras. Jaunā sieviete palūrēja uz Andreju, kas tagad izskatījās kā parasti – lietišķi savākts. Puisis nopietni stūrēja pa tukšo dūmakaini miklo šoseju. Atmiņu uzplaiksnījumu sadzelta, Nellija noslīdēja sēdeklī zemāk un pievēra acis.

– Vai tev nāk miegs? – Andrejs bija ievērojis. – Vari izdzert arī manu kafiju. Tik un tā man bez piena un cukura negaršo.

– Ak tā? – Jaunā sieviete pieķērās termokrūzei kā vienīgajam stabilajam atbalsta punktam haotiskajā rītā. Kā viņa varēja zināt, kāds dzēriens patīk nopietnajam puisim, kuru Nellija pazina labi, ja... nedēļu? Viņa zināja tikai to, ka Andrejs necieta vīnu, tāpēc meitene iepriekšējā vakarā bija piedzērusies par abiem. Un nevarēja būt nekā briesmīgāka par morālajām pagīrām, kas tagad mācās virsū kā no ceļmalas grāvjiem kūpošā migla.

– Paklau, – Nellija iesāka pēc otrā, pamatīgākā kafijas malka, – vakar es mazliet aizrāvos. Es parasti tā nedaru. Bet man tik sen...

– Viss bija lieliski! – Andrejs, apmierināti smaidīdams, pārtrauca un nogriezās no platās, asfaltētās lentas uz zemes ceļa. – Tieši tāda tu man patīc visvairāk.

– Nu paldies! Bet saproti... Nu, tu taču saproti, vai ne? Tas bija. Un viss. Un pie tā arī paliksim. Okei?

Dzelzceļa pārbrauktuve brīdināja, ka kaut kad drīzumā jāparādās lokomotīves vilktam sastāvam, bet vīrietis negrasījās pieturēt. Viņš uzspieda uz gāzes pedāļa vēl spēcīgāk, un dienesta *landrovers* palēkdamiem pārvēlās pāri sliedēm. Nellija tikko paspēja atraut lūpām pietuvināto krūzi. Cauri miglai atskanēja vilciena tusnīšana. Viņi vēl nebija pazuduši ceļa līkumā, kad pa dzelzceļu aiztraucās smagu cisternu un konteineru sakabinātā čūska.

– Vietējie satiksmes noteikumi? – Meitene atkal pašķielēja uz Andreju, bet viņš tikai smaidīja.

Kā Nellija necieta tādus rītus! Vēl mazāk viņa spēja paciet vīriešus, kuriem nepietika ar "Atā! Gan jau kaut kad saskriesimies!", lai apjēgtu, ka nesaskriesies viņi nekad vairs. Par ko viņa bija domājusi, ielaizdamas attiecībās ar puisī no Mazlīces? No pilsētiņas, kurā pagalma simtlatniece jau otrajā dienā zināja, kā Nelliju sauc, no kurienes un kāpēc te pēkšņi uzradusies...

– Andrej, es ceru, ka tu sapratīsi. Tā bija pirmā un... pēdējā reize.

– Kurā vietā pie Zeltiņu ezera tev tieši jānokļūst?

– Ko? – Nelliju sāka tracināt Andreja nevēlēšanās saprast viņas mājienus. – Kur? Šefs teica, lai braucot no Zeltiņu mājas puses.

Meitenei nebija ne jausmas, kur tas ir. Viņa pirmo reizi izbrauca ārpus mazpilsētas, kurā bija nodzīvojusi divas vasaras nedēļas. Izskatījās, ka Andrejam virziens ir labi zināms. Tikai smaids jaunā vīrieša sejā pagaisa, kad viņš no lauku ceļa iegriezās piemirkušā un ēnainā liepu alejā.

– Paldies tev! – Nellija iesaucās, ar skubu lēkdama ārā no auto, kad Andrejs bija apstājies, pie mājām nemaz nepiebraucis. Jaunā sieviete iztālēm ieraudzīja smalkās, smidzinošās miglas aizplīvuroto ezeru. Tā krastā vīdēja cilvēku stāvi, atmirdzēja automašīnu ugunis. Nellija attapās, ka joprojām ieķērusies termokrūzē, un sniedza to puisim. – Domāju, ka tu tagad droši vari braukt atpakaļ uz Mazlīci. Čau! Saskriesimies...

– O! Nu ta beidzot muna moseņa ir klāt! – Anatolijs Trops, nometis pēc ķiršiem smaržojošo cigarellu, slāja pretī Nellijai. Meitene caur krastmalas krūmāju izspraucās nelielajā, cilvēku piepildītajā pludmalē.

Jauno sievieti nedaudz kaitināja Mazlīces policijas priekšnieka, kas varēja būt viņas tēva vecumā, familiārais sveiciens. Bet Nellijai ļoti bija vajadzīga prakses vieta. Mammas draudzenes vīrs bija atsaucīgs cilvēks. Viens telefona zvans Zinaīdai Tropai aizmeta Nelliju tālēs zilajās.

– Nu, moseņ, sleikūni esi redzējusi? – Iesirmais policists, apmierināti braucīdams savu apjomīgo vēderu, aicināja atnākušo meiteni tuvāk ezera krastam. Tajā divi no kriminālās nodaļas darbiniekiem līkņāja ap kaut ko bālganu un bezveidīgu. – Nav tas pats, kas grāmatas un bildītes pētīt, vai ne?

– *Blā!* Citi veči kā cilvēki sestdienas rītā ņem priekšā sievu vai *ļubovnicu*², bet man pa sūdiem jārakājas! *Jopcik!* – lamājās viens no vīriešiem, atbrīvodams tīkla acīs ieķērušos,

² Mīļāko (krievu val.)

krastmalas smiltīs gulošās, bezveidīgās masas kāju. Tūlīt pat Nellija sāka izšķirt pārējās cilvēkveidīgās būtnes ķermeņa daļas.

Meitene pagāja tuvāk, lai labāk saskatītu, ko abi vīrieši, īgni spļaudīdamies un viebdamies, loba ārā no smalkajām un nepakļāvīgajām kaprona auklām. Vietām tās bija iegriezušās uzrūgušai pīrāgu mīklai līdzīgajā miesā. Brūni plankumi klāja kādreiz droši vien tvirtos gurnus un augšstilbus. Piekrastē krājās jaunāki un krietni vecāki samudžināto tīklu fragmenti.

– *Pipec!* Nu i elle vaļā! – no komentāriem nevarēja atturēties arī otrs vīrietis, kad divatā ar kolēģi apvēla ezera ūdeņu izmērcēto, kailo ķermeni otrādāk. Salīpušie mati, kas tikai aptuveni ļāva nojaust to krāsu, izplājās smiltīs un oļos.

Nellijas skatiens kā piekalts turējās pret apkārt sanākušajiem pavērstajai sejai, vai, taisnību sakot, tam, kas no tās bija atlicis. Kreisais vaigs, acu tukšie dobumi un piere atgādināja pārāk spēcīgā marinādē noturētas gaļas gabalu.

– Rau, ku mudīg Zeltiņ vėziš! – Nellijai blakus ierunājās tiesu medicīnas eksperte, čaukstīnādāmās pa darba sakvojažu. Sausa un melnīgsnēja kā sakaltis žagars, sieviete nesa līdzī visas iespējamās profesionālās pasaules smaržas, smakas un dziedoši plūstošu valodu. – Viš i kārīgs uz priš miriņ. Aber... es zin, kā to ķēmrouss lāb dabon. Pajem ķesel. Estūķ uz guns pacept brang vārž. Pa to šķirb vėž līž uz... Stop! – Spējais izsauciens bija adresēts abiem vīriešiem, kas līkņāja ap zvejas tīkliem. – Nu, ko tu uz māt tā blenž? Viš i nobildēts?

– Tpu tu! Protams! Gan no augšas, gan apakšas. I no priekšas, i pakaļas. *Bļā!* Es tagad nedēļu uz sievu nespēšu paskatīties! Nu i pie velna tādu darbu!

– Apžēliņ, ko tu neteiks! Katre maize sōv garoz. Aber vėziš i gan garšīg, – nesatricināmā mierā turpināja eksperte, ķerdamās pie mēģeņu statīva un skalpeļa. – Vajg tik dills. Lab mant, bet bez dillem nevar.... Tā ju viš i – cilvēks bi un i visu barības ķēžu gals. *Sic transit gloria mundi...*³

³ Tā paiet tā pasaules godība... (latīņu val.)